

Comentariu realizat de pastorul Alejandro Bullon

STUDIUL 8

CUVINTE DE ÎNȚELEPCIUNE

Pace prieteni!

Cum am mai amintit, cartea proverbelor nu are o temă centrală, dar dacă ar avea, aceasta ar fi înțelepciunea. Această înțelepciune pe parcursul cărții se manifestă de mai multe feluri și cuprinde toate aspectele vieții. Să începem acest studiu vorbind de egalitatea oamenilor. Proverbe 20,12 zice:

Urechea care aude și ochiul care vede, și pe una și pe celălalt, Domnul le-a făcut.

Primul factor de egalitate între oameni este creația. Domnul le-a făcut zice Solomon, toți am fost creați de același Dumnezeu, suntem copiii Lui și acest lucru ne transformă în frați. Dumnezeu este dătătorul a tot ceea ce avem și suntem. Fără îndoială, faptul că toți oamenii am fost creați la fel, avem aceeași valoare, dar asta nu înseamnă că nu suntem de folos unii altora prin faptul că Dumnezeu ne-a creat diferiți. Ochii sunt pentru a vedea iar urechile pentru a auzi. Pavel spune acest lucru mai clar atunci când zice că facem parte din același trup, dar fiecare este diferit de celălalt, fiecare mădular are activitatea lui specifică. Asta nu înseamnă că fiecare trebuie să își vadă de drumul lui ci din contră, fiecare este de folos altuia, fiecare avem nevoie de celălalt, nimeni nu este mai presus de nimeni, fiecare are valoarea lui și este de neînlocuit în trupul lui Hristos. Un om înțelept știe să facă diferența, el construiește cu ceilalți, nu dărâmă. Celălalt factor de egalitate este păcatul. Proverbe 20,9 spune:

Cine poate zice: „Mi-am curățat inima, sunt curat de păcatul meu”?

Nu este nimeni care să poată spune că în inima lui nu este păcat, toți am păcătuit spune Pavel, nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar. Prin Adam, toți ne-am facut partasi la pacatul acesuita, și de atunci toți oamenii sunt păcătoșii aveand nevoie de harul lui Dumnezeu ca să ne salveze. Nu suntem vinovați că ne-am născut în păcat, dar suntem vinovați dacă nu acceptăm jertfa Lui salvatoare. Deci toți suntem la fel prin creație și prin căderea în păcat. Tu nu ai mai mare valoare ca alții, dar nici mai puțină, nu poți da frâu liber sentimentului de superioritate, dar nici celui de inferioritate.

A doua parte din această lecție ne face să ne gândim ceea ce cu adevărat determină valoarea noastră. Nu suntem ceea ce credem noi că suntem, nici ceea ce cred alții că suntem, ci suntem ceea ce Dumnezeu crede, Proverbe 20,6 spune:

Mulți oameni își trâmbițează bunătatea; dar cine poate găsi un om credincios?

Sunt mulți oameni care ZIC, e interesant, doar zic, tu poți zice ceea ce dorești despre tine, eu pot să mă gandesc la ce e mai bun despre mine, dar ceea ce contează cel mai mult e ce vede Dumnezeu in mine, ce spune Dumnezeu despre mine. Valoarea mea o măsoară El. Ieremia 9,23-24 spune:

Așa vorbește Domnul: „Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria

lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu, zice Domnul.

Ce contează cel mai mult? Cum se măsoară valoarea cuiva? Care ar trebui să fie îngrijorarea unui om înțelept? *Cel ce se laudă să se laude că mă cunoaște zice Domnul*, acesta este secretul valorii, să-L cunoaștem pe El, să trăim în părtășie cu El, permițând caracterului Său să se replete în viața noastră. Într-o ocazie Isus a spus: Marcu 9,35:

„Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toți și slujitorul tuturor!”.

Acesta este sentimentul din inima omului înțelept, să fie servul celorlalți.

Proverbe 20,17 spune:

Pâinea minciunii este dulce omului, dar mai pe urmă gura îi este plină de pietriș.

Aceasta este a treia parte a studiului, se vorbește aici despre hrana obținută prin furt și această hrana, mai târziu, are un gust foarte amar, greu de digerat atunci când se descoperă minciuna. Pâinea minciunii. Stiti ca aici este vorba de bogatiile usoare, fara a depune vreun efort și fără a muncii. Biblia nu este împotriva persoanelor bogate, nici contra bogăției, dar arată drumul prosperității creștine care se realizează prin munca și încredere în Dumnezeu. Acest lucru are nevoie de timp, nimeni nu poate fi bogat peste noapte, numai dacă intri pe terenul înșelăciunii sau cum spune Solomon în capitolul 20 ca sunt oameni care moștenesc o avere, și așa devin bogați. Există cazuri de copii care așteaptă ca părinții lor să moară ca să moștenească averea, dar Domnul cunoaște calea nebunilor care veghează doar pentru interesele lor.

Vorbind de răzbunare, în versetul 22, niciodată să nu spui "*am să mă răzbun*" ci lasă acest lucru în seama lui Dumnezeu, răzbunarea este un lucru natural atunci când ne uităm la nedreptățile vieții ne gândim că cel care face rău trebuie să plătească pentru răul care l-a făcut, dar sfatul Biblic este: niciodată să nu spui *am să mă răzbun*. Avem senzația că Dumnezeu ne spune să acceptăm nedreptățile, dar de ce oamenii corecți ar trebui să suporte nedreptățile celorlalți? În a doua parte a versetului avem răspunsul. Răzbunarea cauzează mai mult rău celui care și-o dorește decât celui care o primește. Orice tip de răzbunare mai întâi este un mănunchi de emoții: ură, furie...acestea sunt sentimentele unei inimi de carne, dar ele nu sunt bune, din contră, ele sunt o masura de venin care distruge cele mai pure lucruri care le poate avea o inimă. Este acidul care topește valorile, principiile și mai ales pacea din inimă. Atunci când ai dorința de răzbunare în inima ta, trăiești ca și sclav al acestui sentiment zi și noapte, nu ești ferici, Cea mai bună alegere este să lași acest lucru în mâna Domnului zice Solomon, El știe tot răul care ți s-a făcut și aranjează lucrurile în ordinea potrivită la timpul lor.

În a patra parte a studiului vom vedea atitudinea omului înțelept față de săraci. Proverbe 21,13 spune:

Cine își astupă urechea la strigătul săracului, nici el nu va căpăta răspuns când va striga.

Oameni săraci mereu vor exista pe acest pământ plin de păcat. Există două motive, primul din cauză că cei bogați se îmbogățesc neglijând pe cei din jurul lor, al doilea din cauza păcatului care a adus cu sine iresponsabilitatea. Există săraci din cauza circumstanțelor și există săraci din cauza lipsei de

caracter...

Oricum ar fi, responsabilitatea omului înțelept nu este să găsească cauza, ci să ajute săracul să iasă din acea stare. Poate primul pas ar fi să îi dea o farfurie cu mâncare sau un ajutor material, dar dacă rămânem la acest nivel, nu rezolvăm nimic, mai degrabă contribuim la înmulțirea acestora. Este un proverb care zice: mai bine îl înveți pe un om să prindă pește, decât să îi dai un pește în fiecare zi. A învăța pe cineva să pescuiască, înseamnă să îți iei timp să îi arăți cum să facă. Dar este mult mai ușor să dai o farfurie cu mâncare cuiva pentru ca nu îți ia decât 1 minut. Săracii sunt o responsabilitate de care trebuie ținut cont, trebuie să îi ajutăm parțial și să le arătăm să iasă din acea situație. Domnul a spus că atunci când ajutăm pe cineva într-o situație grea, defapt pe El îl ajutăm. Domnul se identifică cu cei săraci și nevoiași, de aceea trebuie să îi ajutăm, dar mai există și un alt motiv, acela că toți am fost creați de Dumnezeu, deci toți suntem frați în El. Omul înțelept trăiește în comuniune cu Dumnezeu.

În partea finală a acestui studiu vorbim de educație. Proverbe 22,6 spune:

Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.

În procesul de învățare este nevoie de timp. Nimeni nu construiește ceva într-o singură zi, ci este nevoie de timp. Lucrurile valoroase au nevoie de timp, perseverență, nu te poți da bătut, nu poți renunța...zi după zi, zi după zi, lună după lună, an după an, până ajungi la rezultatul dorit. Adevărata educație are nevoie de timp.

Cu câțva timp în urmă un tată, supărat pentru că fiul lui nu mai venea la biserică, mi-a spus că pierduse timpul învățând pe fiul lui, principiile lui Dumnezeu și că acum, acesta era departe de a fi creștin. Unde este promisiunea lui Dumnezeu ca va interveni? Eu i-am arătat căile care trebuie să le urmeze. Dragul meu, știu că sunt multe cazuri din acestea, în care copiii sunt crescuți în dragoste și în principiile lui Dumnezeu și totuși mulți abandonează căile Lui când se fac mari. Dar trebuie să ținem cont de un lucru, Dumnezeu a spus că orice cuvânt semănat, într-o zi va aduce rod." *Aruncă-ți pâinea pe ape și după multe zile o vei găsi*". Cuvântul lui Dumnezeu dă rod, crede acest lucru. Sub nici o formă nu trebuie neglijată educația unui copil, pentru ca dacă îl neglijezi, mai târziu o să îți pară rău. În educația modernă Dumnezeu a dispărut și umanismul a luat controlul. Promotorii acestui tip de educație pot spune ce vor, dar principiile educației Biblice sunt eterne și niciodată nu dau greș. Copilul trebuie să învețe încă din pruncie că trebuie să respecte regulile și legile.

Cu ceva timp în urmă, o femeie cu idei moderne despre educație, a venit la mine și m-a certat pentru că în predica pe care am prezentat-o am vorbit de valoarea limitelor în educația copiilor. Eram la ușa bisericii și copilul ei s-a desprins de mână și a fugit spre șosea, ea văzând acest lucru a fugit disperată să-l aducă înapoi: - *nu fiule, nu vezi că e periculos?* I-a zis. Și eu am întrebat: - *De ce nu l-ai lăsat?* Atunci ea m-a înțeles. Da dragule, orice ai zice, în viață trebuie să existe limite, doar că noi ne îngrijorăm de viața fizică a copiilor, neglijând cea spirituală. Nimeni să nu se atingă de copilul nostru! Ne îngrijim ca să nu se întâmple nici un rău, să nu-l calce vreo mașină, dar despre concepția lui cu privire la bine și la rău nu ne preocupăm. Noi ca părinți trebuie să evaluăm concepțiile noastre. Ce se întâmplă când un copil crește fără limite? Din această cauză nimeni nu trebuie să ignore educația cu rugăciune, cu dragoste, cerând înțelepciune lui Dumnezeu pentru ca atunci când va fi mare să nu se abată de la căile Lui.

Traducere și tehnoredactare: Emanuel Grecu
www.7adventist.com/studiu/lectiuneazs@yahoo.com